

*mikor a vér a kitágult pupilla köré tolult,
mikor levegőért kapkodva a beszéd elszorult,
mikor a gyors szívverésben a béke megrepedt,
mert hiú izzás kezdődött a szájjpadlás felett.*

*Mi nem a megcsalástól, a félelemtől félünk,
bogy kimerült szemekben csata után mit érzünk.
Falba tört kezek, arcba tört szavak, de miért?
S ha nem is történt semmi, az egész mit ért?*

*Megbocsájt a kéz, a szem s a száj egymásnak,
pedig tudod, a vitában együtt mutattak másnak,
s remegsz, mintha félni kéne, nyugtoddan mi lesz –
ha magára marad a féltékenység, majd mit érez.*

*Mert külön életet élnek az indulatok köztünk,
fáradtan megpihennek arcokon, míg veszekszünk,
aztán fémesen nyugodt, dermesztő eszközt hagynak
két egymást boncoló jövőbeli mozdulatnak.*

KORPA TAMÁS

Metapillanat XX.

(a hazugságról)

XX.

*irdatlan árnyékot vet egy énekesmadár csőre, szavak
a vízcseppekkel megrakott borókaágra, szavak
rápibent és most megkímél, szavak
pibenőnapok pöttyei a teruban, csak szavak
a denevér vadászterülete, szavak
a sötétzóna egy szó, a porlepett szírom
a víznyelőkaknák remegése egyenként, szavak
a völgyre lerakódó fény, egy gombóc avarkrém
a szikla tölcserén, csak szavak
szétpakolt winchester, szavak, a prém csak egy szó
esővíz koppan a völgykút tükkrén, szavak
felhők vándorló foltjai domborzaton, szavak
fejre állt BMX leszakadt bowdene, szavak
apró érintés óvóhelyünk függönyén, szavak
sztalagmitok erekciója, búvópatakok erezete, szavak
a korai higgadt fagy a Kru ovice beroppant dobozán, szó*

*a lassan húzódó seb, mászás közben, egy-egy kilátásba
helyezett szó, a türelem csak egy szó, mint a lehelet, szövedék
borotvaéles cserjével beszótt roncsról pattogó zománc, szavak
a vízesés spanyolfala mögött hangszigetelő mohaágy, szavak
a dulakodás helye konkurens almok között
olyan szépen elsimítva, mint egy kínos szó
a bükkpalást, szó, előhegység, szó, bársony zöld szó
a műfü csak szó, utójátéka a leheletnek
a bekapcsolva maradt fejlámpák raja lezubant testeken, mikor
leszáll az éj, mert még bírják az elemek, szavak
egy barlangcellában kiterítve, szavak
feljutni zubanásom egyenesé mentén a valóságba, szavak
egy szó, ami árnyékot vet: szó*

XX.

*kialudt éjszaka a rododendron-erdő minden egyes fája.
aranybarnára sült a fű alattuk.
különbuszokkal menekült a legközelebbi kerület.
kis sarokba szorítva kószolgták a táplálékláncot a lángok.
tűz ütött ki a polgármester arcán is, elpirult.
majd, mintha először vetkőztetne lányt, remegett.
ő, aki összekötötte a kerületet a zölddel.
vagy inkább ő, mint egy szanitéc, aki a hosszú cérnával
csak bújócskázott a sebben, és a sebet tárgynak hitte.
áll lesújtva, a hirtelen kivándorlók erejével
helyben hagyott tárgyak között, saját lakásában,
egy tál kiömlött lego, kindertojás-csonkok puhulnak
a teraszasztalon laptop bűg –
és most előáll a folyosó szélárnyékából.
zokszó csillog a szájából
és nevet.*

XX.

*nem az előkertből, nem a konyhakertből, nem a Mikó-
kertből, nem a télikertből, nem a nyári kertből,
nem a borvörös őszi kertverejtékből, csak valahonnan, betódul,
az ablakon át, nyugtalanság veszi körül, utat építenek,
temetőt lékelnek, ujjak az ajkakon, mondja,
de nem, kinyitja az ablakot, behajlítja a fenyőágot,
figyeli, ahogy a fekete toboz ringó árnyékot vet a lapra,
mondja, ahogy ráhull, mondja, nincs hallótávolságon belül
más, csak ez a tobozmoccanás, mondja, asztalfiókot nyit
metszőollóért, mondja, beáztatja magát a jéghideg kádba,*

*mondja, majd fésülködőtükör-fiókot zár, mondja,
vadkárt becsülni majd, mondja, kell, a szálerdő kell,
a tágvonalú táj, öbölre száradt katamarán, kell,
befagyott tavon tipegni, kell, fél deci karmelitavíz kell,
de nem az Altmüblén, nem az Altbrüblén, nem az
Altmarkton, nem a Kaltmarkton, csak valahonnan
betődul, betoppan, beömlik a szél, a függönyt átsimítja,
kiszívja az ablakon, szüntelen tapogat az étkezésleten,
a bizalmas villán, a leheletvékony hűlő kanálon, mondja,
a pezsgő szódán, mondja, a gyertya lángnyelve beömlik
a ventilátor lapátjától, mondja, az ezüst reluxa
mögé kerül, megkever, mint egy paklit, mondja,
csak valahonnan betődul, beömlik, befed, míg ő szűk
köpenyében pihen, már lábadozik, hogy jön, hogy elbiggyen,
hogy megjön, aki jön, hogy elbiggyen, de nem,
mondja*

